

atrisk patients ret at indgå en behandlingskontrakt, en slags psykiatrisk testamente, hvori patienten kan give udtryk for, hvilken behandling vedkommende vil underkastes ved et psykotisk udbrud, sådan at den sindslidende også får mulighed for at bestemme behandlingsformen, når psykosen raser.

Da mellem 30 og 50 pct. af de sindslidende har en dobbeltdiagnose, dvs. også et misbrug, er der stort behov for, at der udvikles behandlingstyper, der specifikt retter sig mod misbruget og ikke kun mod sindslidelsen.

Det skal derfor ikke være nogen hemmelighed, at vi fra Venstres side er skuffede over regeringens indsats. Vi synes ikke, at de sindslidende og deres familier har fået nok ud af de 2.650.000.000 kr., som staten yderligere har bevilget til dette område. Der er stadig alt for mange udskrivningsklare patienter på de psykiatriske hospitaler. Der er stadig for mange afdelinger, der har overbelægning. Tænk på den patient, der er bæltekfikeret på gangen på Bispebjerg Hospital.

Der er for lang ventetid og for overfladiske tilbud i distriktspsykiatrien. Der er desværre sket en yderligere udstødning af de hjemløse på grund af omlægningen inden for herbergsområdet, så flere lever på gaden.

Vi kan se, at der er stillet 34 forslag i regeringens egne udvalg til forbedringer. Det tyder på, at der stadig væk er lang vej at gå.

Der er stadig alt for mange stoffer på de psykiatriske hospitaler, der er stadig problemer med at få udmøntet botilbudspuljen, og der mangler stadig akut tilgængelighed uden for almindelig arbejdstid.

Så der er lang vej at gå endnu, og det er bedrøveligt, at man ikke er kommet længere i den økonomiske opgangstid, Danmark har været i, den største siden Første Verdenskrig.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne spørge fru Tove Fergo, om den første instans – ud over at vi selvfølgelig herindefra kan give nogle budskaber på holdninger og vi kan hjælpe med nogle bevillinger – til at forbedre den konkrete behandling for de konkrete personer ikke er amtsråd og kommunalbestyrelser og ikke selve Folketinget.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Tove Fergo har fuldstændig ret. De nedskæringer, der skete på universiteterne op gennem 1980'erne, hvor vi simpelt hen stort set standse med at uddanne folk, der efterfølgende kunne blive psykiatere, oplever vi nu følgerne af.

Der er ingen tvivl om, at der er et meget, meget stort efterslæb fra dengang, man besluttede sig for at nedlægge de psykiatriske senge. Man nedlagde, men opbyggede ikke det, der var så afgørende, nemlig distriktspsykiatrien, som var forudsætningen for, at man kunne nedlægge sengene.

I den forbindelse kunne jeg så godt tænke mig at spørge fru Tove Fergo: Er fru Tove Fergo enig i, at vi for at afhjælpe mangelen på psykiatere skal etablere efter-/videreuddannelse af andre typer faggrupper, således at vi kan håndtere den mangel, der er, og at vi i højere grad skal anvende eksempelvis børne- og ungepsykiatere som konsulenter for faggrupper, som supervisere for faggrupper, der i øvrigt skal gå ind i den konkrete rådgivning og vejledning af forældre og børn?

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det er rigtigt, hvad fru Karen J. Klint siger. Det er selvfølgelig amterne og kommunerne, der driver henholdsvis hospitalerne, den videregående psykiatri og botilbudene.

Men vi har her fra Folketingets side bevilget 2.650.000.000 kr. til en forbedret indsats for de sindslidende, og det er regeringens ansvar at sikre, at de penge bliver anvendt på en måde, så de kommer til at gavne de mennesker, som har allermost brug for det. Og mit postulat er: Regeringen har svigtet de svageste. Det kan vi se af den udstødning, der sker fra herbergerne. De er blevet målrettet til nogle bestemte grupper. Der er stadig væk mange færdigbehandlede patienter indlagt på de psykiatriske hospitaler, som ikke kan komme videre. Vi har kun fået 250 boliger ud af alle de mange penge. Resten er boliger, vi havde i forvejen. Det er udmærket med støttecentre.

Til fru Anne Baastrup vedrørende efterslæbet: Der er gået 8 år. Den går ikke længere at blive ved med at kaste blikket tilbage, det går ikke længere, der er gået 8 år. Aldrig har Danmarks økonomi været bedre, og hvad ser vi så? Vi ser, at de mange penge, vi bevilger, ikke bliver brugt på en måde, så de i virkeligheden kommer de svageste, de mest udsatte, til gode.